

Niềm Vui Tân Khoa

Hoài Nam

Năm canh ngộ - một lẽ sống. Năm tráng sĩ lên đường để thực hiện một ước mơ; họ hẹn nhau cùng xuất hành, hướng về một nơi xa xăm. Cách gần nửa địa cầu, giữa trời đêm oi bức tháng tám, làn gió mát thoảng qua song cửa, cảm nhận được điềm lạnh, vị thầy lâng lâng xúc động nghĩ đến ngày hội ngộ với môn đệ từ xa về thăm Tổ Đường. Các tráng sĩ đang tìm về với thầy, với bạn sau nhiều năm xa cách. Vovinam là giao điểm của cuộc gặp gỡ này. Từ các nẻo đường và hoàn cảnh khác nhau, họ gặp gỡ trong cùng một lý tưởng và gắn bó qua tình đồng môn. Bỏ lại sau lưng tất cả những bề bộn của cuộc sống để về Tổ Đường mong tiếp nhận các đòn thế mới, tư tưởng lạ do các võ sư cao đẳng của môn phái, và chính thầy Chương Môn truyền dạy.

Trước ngày ra đi, Thành Phương nao núng lắm vì đã hơn 24 năm xa quê hương anh mới có dịp trở lại. Ngày ấy ra đi Thành Phương chỉ mới 17 tuổi đời, xanh chót với cái ngông nghênh của tuổi mới lớn. Ngày nay, đã ngoài bốn mươi, thành đạt trên xứ người, anh ngóng chờ ngày trở về thăm quê nhà, nơi niềm nhớ trong trí anh vẫn ray rứt bao năm. Là một kỹ sư điện toán của một hãng lớn trong vùng, anh chợt thoáng nhận ra rằng ngày tháng anh sống ở xứ người đã vượt xa khoảng thời gian anh sống trong nước. Tuy vậy trái tim anh vẫn dành trọn cho mảnh đất mà anh còn mang nhiều kỷ niệm. Như bao kẻ lưu vong khác, anh chóng nhận ra mặt trái của cuộc sống văn minh tây phương: tình người ở đây thật tẻ nhạt. Xã hội Hoa Kỳ đặt nặng trên căn bản vật chất và cá nhân chủ nghĩa. Cuộc sống có thiếu vắng một cái chi khó tả. Cổ hội nhập, Thành Phương cùng vài thằng bạn cùng lứa thường tự tẻ thân thiết. Ở cùng nhà, anh rể của Thành Phương, Võ Sư (VS) Nguyễn Minh Hải, hướng dẫn cho cả nhóm căn bản võ thuật và từ đó anh được mở lòng với những đòn thế thực dụng của Vovinam. Qua năm tháng, Thành Phương được học không những võ thuật dân tộc, mà còn cả một triết lý uyên thâm, thiết thực: Việt Võ Đạo. Những đòn thế ngoạn mục của Vovinam mỗi khi trình diễn thu hút rất đông đảo người xem. Thành Phương, Thế Hiển và bạn cùng lứa dần dà trở nên thành phần hùng hậu của ban huấn luyện đảm trách nhiều trình độ. Số môn sinh ghi danh lên gần 200 người. Thấm thoát đã hơn 20 năm, nay Bốn cháu và vợ anh đều theo học Vovinam. Đối với anh, Vovinam không chỉ là một môn võ thuật bình thường như nhan nhản bao lớp võ thương mại khác, nhưng nó là một sinh hoạt gần gũi thân thiết. Thành Phương tin rằng Vovinam chuẩn bị cho con anh một hành trang vào đời với đầy tự tin.

Cũng như Thành Phương, anh lớn của mình, Thế Hiển cũng qua VS Hải, đã tìm đến Vovinam. Nay là Cán Sự Xã Hội (Social Worker), Thế Hiển tiếp xúc với đủ mọi thành phần và giúp đỡ nhiều người khỏi bị rơi vào các hoàn cảnh bi đát của xã hội. Ngoài ra, Thế Hiển còn lăn xả vào sinh hoạt cộng đồng. Là hiệu trưởng của một trường Giáo Lý và Việt Ngữ tại San Jose, anh nhận ra mỗi em là một mầm non hy vọng. Ngoài vai trò quan trọng này anh còn là chủ nhiệm võ đường Hưng Đạo, nơi gần 100 môn sinh Vovinam vẫn thường tụ tập hàng tuần để được học hỏi đòn thế mới và lắng nghe những câu chuyện võ đạo. Với tất cả những sinh hoạt bên ngoài anh còn chăm sóc kỹ lưỡng cho mái ấm gia đình nơi có vợ hiền và 4 cháu ngoan. Đối với anh, Vovinam chiếm một chỗ đứng trịnh trọng so với tất cả các sinh hoạt vì anh cho rằng, bên cạnh việc rèn luyện thân thể khỏe mạnh, Việt Võ Đạo còn nuôi dưỡng một ý chí cao đẹp và vạch ra một mục tiêu để môn sinh hướng tới. Bao năm xa cách, nay được về thăm quê hương, Thế Hiển mong đợi để được hít thở không khí quê nhà.

Nhỏ hơn Thành Phương và Thế Hiền, tuổi trẻ của Công Thông là một chuỗi ngày hoang mang vô kể. Theo ba mẹ về sống tại vùng Oakland, lúc ấy Công Thông chỉ mới 5 tuổi đại. Anh cũng chóng nhận ra rằng từ tiếng nói cho đến thức ăn mà anh thích, khác lắm với bạn bè cùng lớp. Ở tuổi 12, ý niệm về tương lai đối với Công Thông rất mù mịt. Từ đó cảm giác lạc loài cứ gặm nhấm làm anh rất khó chịu. Tóc nhuộm xanh biếc, tai cài râu và mặt dính vòng nhiều nơi.

Trẻ con mới lớn vẫn dùng loại thời trang đầy loạn để khoa lấp một sự trống vắng, hoang mang thiếu định hướng. Chỉ tình cờ, Công Thông và anh mình, Công Minh, tò mò xin nhập học một lớp võ của VS Trần Duy Lợi và được đón nhận vô điều kiện. Bước đường Vovinam của Công Thông bắt đầu từ ngày ấy. Sau 6 năm tập luyện với thầy Lợi, gia đình anh dời về San Jose nơi anh tìm đến và tiếp tục sinh hoạt tại lớp VS Cầm Bình. Thập thoảng đó đã mười mấy năm. Công Thông không còn là một cậu bé lạc loài như xưa, anh trở nên một thanh niên chững chạc đầy tự tin, với sợi hoàng đai nhị cấp. Trong Đại hội Tây Bắc Mỹ kỳ 4 tổ chức tại San Jose 2003, Công Minh và Công Thông đoạt huy chương vàng và bạc của giải đấu tự do, dễ dàng cho đội nhà. Ngoài sách vở của chương trình college nặng nhọc, Công Thông và Công Minh còn quán xuyến một lớp võ khoảng 120 môn sinh tuổi từ 10 đến 15. Đứng trước lớp, vì đã từng trải qua đoạn đường chên vênh của tuổi mới lớn, Công Thông dùng hết nhiệt huyết của mình để giúp các em tránh xa những hố sâu để không bị sa vào những vũng lầy xã hội. Anh quả quyết rằng Vovinam đã giúp anh thay đổi toàn diện cái nhìn về cuộc đời và anh thậm tự hỏi nếu không bám được cái phao Vovinam vào những ngày đầy mặc cảm xưa kia, không biết anh đã đi về đâu.

Ra đi không báo, trở về không tin. Phi Hùng vẫn đột xuất, đột nhập thỉnh linh như những khi anh ra đòn trên sàn đấu. Ngày ra đi định cư bạn bè trách nhiều vì đã không có dịp đưa tiễn anh. Hôm ấy chỉ một vài võ sư và người nhà đưa anh ra phi trường – đó là điều anh muốn. Trước giờ lên máy bay rời quê hương, VS Nguyễn Văn Vang bước đến đối diện Phi Hùng, không nói, thầy chỉ nhẹ nhàng vắt lại cổ áo cho anh, thay thế cho lời chào từ biệt. Cổ áo thun vẫn thế, nhưng cử chỉ thân thiện trong phút chia tay vẫn luẩn quẩn trong đầu anh. Bước chân đến San Jose định cư, tuy ngỡ ngàng với cảnh trí mới, Phi Hùng đã quen biết một số người. Ngày còn tập ở Tổ Đường, Công Minh và Công Thông đã về và cùng tập với anh. Vì thế không bao lâu Phi Hùng trở lại lớp võ góp sức phát triển võ đường của VS Cầm Bình. Đòn thế mới và cách thức huấn luyện từ “lò” ra đã được chào đón như một luồng gió mát. Cũng nhờ vào môi trường này, anh hội nhập vào cuộc sống ở đây mau lẹ và tìm được việc làm vững chắc. Khét tiếng vì cách ra đòn chớp nhoáng, chỉ một chiêu hạ liền đối thủ, dần dà nét kỹ thuật của anh đã thể hiện qua quyền cước của nhiều môn sinh trong vùng. Hôm nay anh trở lại quê nhà, cũng âm thầm lặng lẽ. Mẹ anh giật mình choáng váng khi nhận ra Phi Hùng của 5 năm cũ đứng trước hiên nhà, không báo trước. So với các bạn cùng chuyến, thời gian Phi Hùng xa quê hương không lâu lắm, nhưng nỗi nhớ xa xứ, mới cũ cũng thế, cũng một vết thương lòng ai đo lường được. Bỏ lại bạn bè, thầy, trò và bao nhiêu nhớ nhung, anh mong chờ ngày hội ngộ hôm nay.

Theo chương trình đại học “căng” lắm, bài vở chồng chất, đâu có rảnh rỗi, nhưng Thái Hằng nhất quyết tranh thủ để cùng về chuyện này. Nghỉ được mấy tuần, cô đặt vé máy bay ngay cho kịp. Ngày rời quê hương, Thái Hằng đã mang huyền đai Vovinam tại một võ đường vùng Long Hương, Phan Thiết. Đến San Jose, cô trở lại sinh hoạt Vovinam. Hạ nhiều đối thủ với môn đòn tay bí quyết, Thái Hằng tiến lên hoàng đai nhất cấp. Chuyển về Tổ Đường này, cô vẫn mong đợi từng ngày vì sẽ được học thêm nhiều điều hay lạ từ các võ sư tại Tổ Đường. Và lại, bạn bè ở Việt Nam vẫn cù rử qua điện thư, nên còn bao nhiêu kỷ niệm cần phải ôn lại.

Trước ngày đặt chân trở lại quê hương, Phi Hùng đã xin phép và thu xếp với thầy Chánh Văn Phòng, VS Nguyễn Văn Sen. Thêm vào đó, VS Nguyễn Minh Hải, Chủ Tịch khối Tây Bắc Mỹ, cũng là bạn đánh cặp với VS Sen ngày xưa, biên thư gửi gắm năm anh em cho các thầy để được chỉ giáo tận tình.

Tại Tổ Đường, không khí vui hơn thường. Không một mảnh tài sản riêng tư, không mái ấm của riêng mình, thầy Võ Sư Chương Môn Lê Sáng hy sinh hết thầy cho môn phái. Tất cả môn sinh là con, là cháu, là một phần tử của đại gia đình Vovinam mà ông đã bỏ cả đời mình tận tụy che chở bảo bọc và xây dựng. Nghe tin môn đệ từ xa về, ông bồi hồi cảm động, ví như niềm hân hoan của một nông gia vào mùa gặt. Những hạt giống tốt gieo vào đất lành nay đã triển nở, đơm đầy hạt - chín vàng. Suốt đời, Vovinam là mục đích, là sứ mệnh, và là niềm vui của vị thầy khả kính. Vừa đến anh em vào trình diện, thầy vồn vã hỏi chuyện từng người, như vị cha gia ân cần săn sóc quan tâm cho con mình.

Những ngày đầu còn mệt vì đường xa, các thầy chưa muốn cho tập liền, anh em được nghỉ ngơi đôi ngày để hồi sức, thăm viếng gia đình, họ hàng. Lớp đặc huấn khai mạc. Lúc đầu còn “hăng” nên anh em xin được ráo riết tập luyện – 4 tiếng mỗi ngày. Sau tuần đầu tiên, Thành Phương gọi về California báo cáo với bà xã, không ngờ, anh đã nhẹ bớt 5 pounds. Như người khát nước muốn uống thật nhiều cho hả dạ, Thế Hiển cũng cho hay có vài người trong nhóm bắt đầu đi lười “hàng hai”. Phi Hùng đã dự nhiều khoá đặc huấn tại Tổ Đường nhưng anh xác nhận rằng anh chưa từng tham dự một chương trình huấn luyện được chuẩn bị kỹ càng và chu đáo như lần này. Các võ sư cao thủ của môn phái Vovinam như VS Nguyễn Văn Vang, VS Nguyễn Văn Sen, VS Võ Văn Tuấn, VS Mai Văn Hiệp và VS Trần Thế Cường trực tiếp hướng dẫn khoá huấn luyện. Được tin có lớp đặc huấn, một số Huấn Luyện Viên trong nước và môn sinh từ Pháp quốc cũng xin nhập khóa. Trong số các bạn Pháp dẫn đầu là một Huấn Luyện Viên hoàng đai tam cấp và 4 người học trò của anh. Họ say mê tìm hiểu và học hỏi Vovinam không thua gì người Việt. Một số anh em ở Tổ Đường cũng xin tham dự lớp đặc huấn này như VS Vinh, VS Trợ Huấn Phi, VS Trợ Huấn Long, Huấn Luyện Viên Giang, và Huyền Đai Quốc, Huyền Đai Mạnh. Cô Luân, bạn của Thái Hằng từ Long Hương cũng may mắn được nhập khóa. Phần võ đạo do thầy Võ Văn Tuấn giảng giải rất sâu sắc và chí lý nên mọi người đều chăm chú lắng nghe, kể cả các bạn Pháp. Vì ngôn ngữ bất đồng, Thành Phương phải thông dịch các ý niệm này qua anh ngữ rồi lại được tái diễn dịch do một môn sinh Pháp qua tiếng Francais. Lời giảng của thầy Tuấn càng thâm thúy sâu xa bao nhiêu,

Thành Phương càng lúng túng tìm chữ để diễn đạt - tội nghiệp! Thầy Sen rất cởi mở và thân tình, hướng dẫn kỹ càng cho anh em về quyền pháp và kỹ thuật. Thầy phân tích thấu đáo nét đặc thù của môn phái và tính chất siêu việt của từng thế. Thầy Vang phụ trách phần Sơ Cấp Cứu, Trật Đã và Huyệt Đạo, những kỹ thuật thực dụng để trị cho các em nếu cần đến trong lúc tập luyện. Đồng thời VS Vang cũng hướng dẫn 18 thế té đặc trưng của Vovinam. Thầy Hiệp đáng người nhanh nhẹn, linh động như con hổ sẵn sàng vồ mồi hạ thủ; thầy truyền đạt những kỹ thuật giao đấu tự do độc đáo và thực dụng nhất đã được tuyển lọc qua thời gian. Thầy Cường chuyên về cước pháp và kỹ thuật khởi động. Với đôi chân dẻo và mạnh, thầy có thể giang rộng hơn 180 độ thoải mái và vung đòn chính xác tùy nghi vào đối thủ. Qua tuần thứ 3, vài người mệt oải bỏ cuộc – không theo nổi. Nhưng VS Sen trình cùng thầy Chương Môn rằng các em từ Mỹ đặc biệt vẫn kiên trì tập luyện và chứng tỏ có nhiều tiến bộ, rồi đề nghị VS Chương Môn cho anh em ôn thi. Tin vui này nằm ngoài dự tính của mọi người. Phần tập luyện hai tuần còn lại càng ráo riết hơn để chuẩn bị cho ngày thi. Giữa sân tập, một người trong nhóm không giấu được sự mệt mỏi, ôm cây côn ngủ đứng thản nhiên trong lúc ôn bài Tứ Tượng Côn Pháp. Công Thông la lên “hey - thầy Sen - thầy Sen tới” để báo hiệu và thức giấc bạn mình trước khi VS Sen tiến đến gần. Choàng tỉnh giấc, cây côn lại được rút về gọn gàng, rồi phang ngang tiếp tục như không hề có chuyện gì xảy ra.

Bao nhiêu mồ hôi, và có lúc cả máu thấm, đổ ra trên sân tập, anh em bây giờ được dịp trả bài trước Võ Sư Chương Môn và các võ sư cao đẳng. Để không phụ lòng quý thầy, họ cố gắng “đi” quyền cước rõ nét, đánh đòn mạnh, nhanh, và thừa thốt đồng dục. Kết quả như ý - hầu hết mọi người được vinh thăng một cấp, chỉ trừ Công Thông. Bài bản anh đã thuộc lòng, nhưng Công Thông xin được

chờ để cùng thi với Công Minh, anh của mình, mang cùng đai đẳng nhưng bị kẹt không về được cùng chuyên này. Một nghĩa cử cao đẹp chứng tỏ sự trưởng thành của anh. Đỗ đạt - mọi người hân hoan trong niềm vui tân khoa. Hơn thế nữa, cái vinh dự được thầy Chương Môn đích thân chấm thi, thăng đai, và chỉ giáo - mấy ai được cái cơ may quý hoá đó. Hầu hết khóa sinh đều được ban chứng chỉ của Tổ Đường sau khóa đặc huấn. Thầy

Chương Môn khuyên dạy anh em tân khoa nhiều điều. Nhưng điều thầy không quên nhấn mạnh là phải cố gắng kiên trì sinh hoạt để phát triển môn phái ở hải ngoại và hãy đoàn kết sát cánh trước những khó khăn. Trước khói hương nghi ngút của bàn thờ Sáng Tổ Nguyễn Lộc, Võ Sư Chương Môn trình trọng công bố kết quả như sau:

Phạm Thành Phương
Võ Sư - Chuẩn Hồng Đai

Phạm Thế Hiển
Võ Sư - Chuẩn Hồng Đai

Nguyễn Phi Hùng
Võ Sư - Chuẩn Hồng Đai

Lê Thị Thái Hằng
Huấn Luyện Viên - Hoàng Đai II

Trương Công Thông
*Huấn Luyện Viên - Hoàng Đai II, tuyên
dương*

Sợi đai mới thắt lên mình hôm nay không những đánh dấu sự cố gắng của bao năm tháng tập luyện mà còn nhắc nhở anh em tân khoa rằng tương lai môn phái Vovinam tùy thuộc vào anh em trong hàng ngũ huấn luyện. Trên đường đi khai phá và phát triển môn phái, anh em chính là sứ giả Vovinam Việt Võ Đạo vì người ngoài sẽ tìm biết môn phái của chúng ta qua tác phong và lối hành xử của anh em.

Thi cử xong xuôi, anh em tranh thủ đi chơi vài nơi và thăm nhiều người. Thành Phương được trở về lại xóm cũ để chứng kiến sự tàn phá của thời gian. Ngôi nhà xưa vẫn đứng đó - tiêu điều; bạn học kia đã hóa già nua - hốc hác tội nghiệp. Ngôi trường của kỷ niệm vẫn rêu phong - cằn phế tàn. Như một vòng tròn, hôm nay anh đứng đây, hai điểm thời gian xưa và nay được nối lại. Anh cảm thấy một sức nén được cất đi và chấp nhận sự thay đổi trước mắt. Không còn đẹp như trong trí nhớ, nhưng sự thật lắm lúc phủ phàng. Dù thế, Thành Phương vẫn thương cái nghèo nàn của quê hương.

Mệt rã rời, Thế Hiển lại còn bị dày vò bởi nỗi nhớ một quê hai chốn. Nhớ vợ con bên Cali đến ngẩn ngơ, anh lắm lúc như người mất hồn. Để giải khuây, anh em Tô Đường dẫn mọi người đi dạo phố và thăm các vùng ngoại ô lân cận. Sau bao năm dài kinh tế tri trệ, Sài Gòn đã trở mình thức giấc - tráng lệ thua gì thành phố của các nước tân tiến khác. Anh thâm mừng cho quê hương mình. Về đây nói tiếng Việt 100%, dùng thức ăn quen thuộc và hít thở không khí quê hương nên anh cảm thấy thật thoải mái.

Không mang nhiều kỷ niệm như các anh chị khác, với Công Thông, mỗi chuyến về Việt Nam là một vạn “sàng khôn”. Anh tập nói tiếng Việt thường hơn và thích thú học hỏi bao điều mới lạ về dân tộc và bản xứ mình. Công Thông đặc biệt tự hào về môn võ mà anh đang dự phần truyền bá trên đất Hoa Kỳ. Ví mình như một hạt lúa, phát sinh từ miền đất này, được sàng sảy, phơi qua dăm ba cơn nắng tốt, để sẵn sàng nảy mầm khi cấy xuống trên miền xa xôi. Anh mong được thu thập và chắt chũa nhiều điều mới lạ, mang về dạy lại cho các em đang chờ đợi anh bên kia Đại Dương.

Thái Hằng cho rằng mình may mắn vì đã đạt được tất cả các toại nguyện của chuyến đi. Cô rất hân hạnh được dự phần trong khoá đặc huấn này, lại được tập chung cùng bạn bè từ quê cũ. Sau năm tuần căng thẳng tập luyện, Thái Hằng sẽ trở lại với bài võ đang chờ đợi với một nguồn sinh khí mới, với một cái nhìn đầy lạc quan.

Mỗi người cảm nhận kết quả của chuyến đi khác nhau, riêng Phi Hùng cho rằng anh được nhận lãnh nhiều nhất. Không những được học các “món” đặc thù của môn phái Vovinam từ chính các võ sư danh tiếng nhưng anh còn thực hiện được vài điều riêng tư mà anh vẫn mong mỏi. Tin loan đi rất nhanh, dù anh không muốn rình ràng tiếp đón, nhưng đi đến đâu, bạn bè đã ngóng đợi. Như cá về biển lớn, anh sống lại những giây phút như chưa bao giờ rời quê hương. Những bạn bè đã tung hoành cùng anh một thời, tìm đến tay bắt mặt mừng, chuyện cũ, mới kể sao cho cùng. Anh cùng nhóm dành thời giờ đi thăm nhiều võ đường từ Vũng Tàu, Bà Rịa (do VS

Son đảm nhiệm), Bình Châu, Dĩ An (do VS Trần Văn Nhiều phụ trách), đến Bình Dương (do VS Đoàn Văn Viễn hướng dẫn). Có một em trong lớp ở Bình Dương gọi Phi Hùng bằng thầy. Chỉ một thoáng ngỡ ngàng nhưng anh liền nhận ra em bé trong lớp mà anh đã từng hướng dẫn – nay đã lớn hẳn, chững chạc. Lòng anh âm lại chốc lát vì biết mình đã góp công vun trồng một hạt giống tốt. Các anh em còn được dịp viếng thăm một vài vị tên tuổi lẫy lừng trong làng võ lâm Việt Nam. Trong đó có cả các thầy như VS Trần Ngọc Trinh, xưa kia đánh cặp với VS Nguyễn Văn Nhân; thầy Các đánh cặp với VS Trịnh Ngọc Minh. Cũng trong chuyến này, anh em được đích thân leo núi Vinh, nơi Tổ Đình tương lai của môn phái Vovinam đang được xây dựng. Sơ đồ vạch sẵn nhưng kiến thiết chỉ mới ở giai đoạn đầu. Chiếm ngự phần lớn của hòn núi này, nơi đây sơn thủy hữu tình, sẽ là bản doanh của môn phái Vovinam và là nơi yên nghỉ vĩnh viễn của các bậc tiền bối môn phái.

Tình nghĩa đồng môn đậm thắm. Lạ lắm. Có những người, như anh em Huấn Luyện Viên ở Tổ Đường, chưa hề một lần gặp mặt mà đã huynh đệ chí tình như bạn tri kỷ. Có lẽ họ đã nhận ra nhau trong cách cư xử, trong lối thể hiện và họ gặp nhau trong cùng một tầng số cảm thông. Như người nhà, anh em còn được cô Thúy và cô Nga chăm nom cung cấp nước giải khát và trái cây tươi chu đáo trong mỗi buổi tập. Về dễ - khó đi. VS Vang, trong buổi tập cuối cùng, tiến đến trước Phi Hùng, vắt lại cổ áo cho anh thay lời từ biệt – cái cử chỉ chân tình quen thuộc ấy chất chứa biết bao điều nhắn nhủ!

Vovinam đang vươn mình lớn dậy. Đòn thế độc đáo của bản phái đang được hâm mộ khắp nơi trên thế giới. Triết lý Việt Võ Đạo, một tinh túy của dân tộc Việt Nam, đã nảy mầm và âm thầm đi vào tiềm thức nhân loại. Năm tráng sĩ hôm nay, vô tình hay cố ý, đang thực hiện một phần của đại chương trình phát triển quốc tế. Hãy trở lại vùng đất xa xôi ấy - mang tinh thần Vovinam Việt Võ Đạo đến với mọi người.